

Cultura

Homenatge a Joan Vinyoli a l'aula magna

L'aula Carles Riba de la Facultat de Lletres de la Universitat de Barcelona va oferir al poeta Joan Vinyoli un homenatge clamorós. El pretext ha estat la publicació del seu darrer llibre: **Cercles**, dintre el volum **Obra poètica 1975-1979**, que inclou també altres reculls ja publicats anteriorment de manera dispersa.

A dos quarts de vuit del vespre l'aula magna de la Universitat central es manifestava absolutament incapaç d'encabir la fervorosa devoció que en les joves generacions literàries s'ha desvetllat darrerament per Joan Vinyoli. Es clar que també s'hi podia distingir força gent gran, però hi predominava la joventut. El poeta s'acarava amb posat ingenu al gran públic que tenia al davant per escoltar de la seva pròpia veu uns versos d'aquest darrer llibre.

El professor Antoni Comas va fer una presentació, en certa manera d'efecte protocol·lari. El poeta, en una taula a part, es treia les ulleres i agrafia cortesament el comentari preliminar del doctor Comas i la gran assistència de públic. Vacil·lava un intent d'aplaudiment que la frisança de sentir els versos esvai.

El poeta, amb aquell gest torçat de boca que li és propi iniciava el **Cercle**: «Un altre cop vols agitar les aigües/ del llac. Està bé, però pensa/ que no serveix de res tirar una sola pedra/ que has d'estar aquí des de la matinada/ fins a la posta, des que neix la nit/ fins al llevant...».

En acabar el primer poema, un altre breu aplaudiment. El poeta reprenia la tasca tot precedint cada composició de l'explicació dels sentiments i les motivacions que l'havien impulsat a fer-la. Més endavant, la gent abandonà l'aplaudiment perquè era inútil tallar el discurs magnífic del poeta. I es va anar establint una comunicació estretíssima entre el públic i l'homenatjat. Es va fer tant així que, en un moment donat, entre poema i poema, Joan Vinyoli va dirigir un somriure entre sorpreses i embadalit al públic i digué: «No veig pas les cares de tothom. M'agradaria de veure-les una a una.»

En acabar, si que n'hi va haver d'aplaudiments, i intensíssims. Joan Vinyoli feia, un cop i un altre, un gest breu com per posar-se dret, i saludava. Al capdavant, no va poder resistir la insistència de l'ovació i va allargar encara la vetllada amb uns versos més.

Després, des de la presidència,

Joan Vinyoli, un poeta en plenitud. (Foto Albert Olivé)

hom llegí les adhesions a l'homenatge: Salvador Esriu el saludava amb una curta composició i al final li deia un amistós «estigui bo»; l'Institut d'Estudis Catalans també s'hi afegia; Joan Oliver, des del llit, malalt; J V Foix ho havia fet per telèfon; Antoni Vilanova; Maria Aurèlia Capmany; Jaume Vidal Alcover li dedicà un poema.

En sortir, tothom comentava l'excel·lència de l'acte i, és clar, la riquesa del dir poètic de Joan Vinyoli.

Diumenge, concurs literari de la Selva del Camp

Diumenge se celebrarà el ja tradicional concurs literari de la Selva del Camp. s'adjudicaran quatre premis:

Ventura Gasol, de poesia; Puig i Ferrer, de narració; Baix Camp, d'assaig; i Infantill Xarxa, de creació infantil. Hi haurà un parlament a cura de Joan Triadó i, com a cloenda, el grup de teatre La Defensa Agrària posarà en escena l'obra **La canço del vell Cabrés**, de Ventura Gasol.

Demà, adjudicació del premi Joan Santamaria

Demà, en el transcurs d'un sopar que se celebrarà en un cèntric restaurant de Barcelona, serà adjudicat el XXIV Premi Joan Santamaria, enguany destinat a la narració. El jurat és format per Joaquim Molas, Joan Vila Casas, Joaquim Carbó, Leandre Amigó i Núria Amigó.

J R

Ateneu Barcelonès

Suspès un col·loqui sobre política cultural municipal

La taula rodona que sobre la política cultural de l'ajuntament de Barcelona havia de celebrar-se als locals de l'Ateneu Barcelonès fou suspesa per l'absència dels regidors representants del PSC i de C i U que havien d'assistir-hi. A l'hora de començar l'acte només havia fet acte de presència Rafael Pradas, regidor de cultura, i el qui havia de fer de moderador, Francesc Vicens, de la Fundació Miró. El senyor Ventalló, vice-president de l'Ateneu, manifestà que els partits absents ha-

vien enviat representants però no regidors i que considerava que l'acte no podia realitzar-se. A continuació, el mateix senyor Ventalló en un sentit parlament instà els actuals regidors de l'ajuntament de Barcelona a demanar la devolució dels edificis dedicats a cultura, patrimoni de l'ajuntament de Barcelona, confiscats per les tropes franquistes l'any 1939 i per l'abolició del decret del 1940 que donava al Frente de Juventudes el monopoli de l'organització de colònies infantils.

En el aula «Carles Riba» de la Universidad Central

Homenaje a Joan Vinyoli

PATRICIA GABANCHO

EL martes 22, con el aula completamente llena y la presencia del director general de Cultura de la Generalitat, tuvo lugar en la Universidad Central un homenaje al poeta Joan Vinyoli. El protagonista y factótum del acto fue el propio poeta, al recitar los poemas del último libro, «Cercles», logrando una absoluta comunicación con el público asistente.

Si bien el presentador oficial del acto fue el profesor Antoni Comas, del aula «Carles Riba» de la Universidad Central de Barcelona, quien realmente logró expresar su propia personalidad y, por tanto, hacerse entender por el público, fue el poeta Joan Vinyoli. Antoni Comas ni siquiera intentó glosar la compleja personalidad del homenajeado y se limitó a expresar breves conceptos acerca de la altura poética de Joan Vinyoli. Antes, el director general de Cultura de la Generalitat, señor Jordi Maragall, había abierto el acto, que contaba con una sorprendente asistencia, sobre todo de público estudiantil, que eran total mayoría en la sala.

Joan Vinyoli, «Comms» ante el homenaje —inauguró esta palabra para expresar su opinión—, explicó que el Aula Carles Riba no tiene un lugar físico en la Universidad, sino que es algo que vive «en el interior de los hombres que aman y estimaron a ese gran maestro, poeta y humanista que era Carles Riba». Después, glosó aspectos del prólogo al último volumen de sus obras completas, escrito por el poeta de Roda de Ter, Miquel Martí i Pol, con quien tiene afinidades humanas que van más allá del hecho poético. El prólogo —en los párrafos elegidos por Vinyoli— refleja la inquietud por replantearse el hecho de la poesía, un «aprofundiment dolorós, estrictament necessari», del poeta ante la creación literaria, en «sequències d'alta tensió emotiva».

La exactitud de las palabras de Miquel Martí i Pol quedaron reflejadas en el recital comentado de poemas que ofreció el propio autor, al leer aquellos que componen «Cercles», libro inédito que forma el conjunto del último volumen de su obra

poética, junto con los tres libros publicados independientemente. Joan Vinyoli, que, además de utilizar toda su fuerza expresiva al recitar los poemas, explicaba la circunstancia íntima que los había provocado, logró comunicar al público el hecho mágico y

reflexivo de la poesía, creando un clima extraordinariamente propicio para la comprensión de su lenguaje, tanto rico en metáforas como de una profunda sobriedad, siempre cargado de una enorme riqueza de contenido.

La primera parte del libro está centrada en la imagen de la tormenta, del difícil viaje en la búsqueda de los propios orígenes, ligado también al hecho de su enfermedad, que hace casi un año lo recluyó en una clínica barcelonesa. La presencia de la vida, como intención de lucha contra todo ello, dan muestra de la fuerza moral e interna de un poeta entregado lúdicamente al ejercicio cotidiano del verso: «No hivernaré en els soterranis de la memòria. No», afirma, en un poema en el cual repasa el censo de las fuerzas perdidas por causa de la enfermedad: poema, por cierto, dedicado a Martí i Pol, en el curso del homenaje que diversas personalidades de la cultura catalana le dedicaron el pasado verano.

La segunda parte del libro está compuesta por poemas amorosos y poemas en torno al tema de la muerte, independientes unos de otros, en contraste con la unidad temática de la primera mitad. «Estos poemas completan el sentido de los primeros», explicó Vinyoli, antes de recitar un verso que podría ser en él una consigna: «Gaudim sense metàfores». El sentido de gozar de la vida en sus más ínfimas manifestaciones, de acapararla para cuando ya esto no sea posible, está presente en todos sus poemas: «Habitualmente pasamos por encima de las cosas sin mirarlas, porque no prevenimos los momentos difíciles que nos esperan en el futuro».

Como definición de sí mismo —al margen de la evidencia de la magia de la poesía que ofrecía a lo largo de su recital— unos versos de un poema intentaban una descripción; un poema pleno de metáforas, que establece equivalencias entre los hechos y la interpretación de los mismos, acaba diciendo: «Jo, si per atzar algú crida el meu nom, diré Joan, carregat de foscuries». Cargado de oscuridades, en eterno conflicto —eternamente joven, pues—, pero buscando siempre la luz de las palabras exactas, Joan Vinyoli recibió el homenaje de un larguísimo y cálido aplauso que justifica su presencia entre los grandes nombres de la poesía catalana.